

25. ՖԱԼԱՔ

Կըլնի շիլնի մի մարդ, մի կնիկ: Սրանք իրանց յաշն առած Կըլնեն, պտուղ էլ, որ ասես, շեն ունենա:

Մարդը կնկանը կասի.— Ա՛յ կնիկ, ես միտք եմ արե՛ն էթամ Յրուսաղեմ՝ ուխտ. իմ ֆոգուն էլ ա վարձք, քու ֆոգուն էլ, ի՛նչ կասես:

— Ա՛յ քա,— կասի կնիկը,— տենո՞ւմ ես իմ ոտը ծանդր ա՛ ըսօր, էգուց պտի աղատվեմ, իմ պահող-պահալ՝նողն ով ա, որ դու էլ թողում ես, էթում, անշախ ա ասսու աչքը քաղցրացե վըր-նեքս, մեզ պտուղ ա տալի, բա առանց քեզ ես ի՛նչ պտի անեմ:

էս մարդն ա՛ կնկա ասածը ըսկի աշնումը շի քցի, ճամփի թա-գարեք կտենա, կընկնի ճամփա դպա Նրուսաղեմ:

Թող սա էթա, գանք խաբարը տանք սրա կնկանիցը:

Մի օր սրանց գեղի չորանը կմննի նեքսե, կտենա իրա խա-նումը պառկած ա: Միտք կանի՝ չըլնի թե հիվանդ ա:

Աչքը է՛ս դիհը, է՛ն դիհը կքցի, կտենա խանմի կողքին մի պուճուր, նոր էլած քորփա էրեխա: Նոր գլխի կընկնի, որ աղատ-վել ա: Հենց ինքն էլ էկել էր մուշտուկուղ տալու, որ նրանց ոչ-խարը ծնել ա: Էլ բան չի ասի, ուսուլով էդ էրեխեն վե կումի, կտա-նի կդնի ոչխարի տակը, ոչխարի տակի գառը կբերի շորի մեջ կկո-չուի, կդնի խանմի կողքը, սուս ու փուս կթողա կէթա իրա բանին:

Խեղճ ծննդկանը մի վախտ աչքը բաց կանի, ի՞նչ կտենա՝
իրանից մի սիրուն, նաշխուն գառ ա էլի. էլ ձեն ծպտոն լի հանի,
աստուն փառք կտա, էդ գառովը կխնդա, կուրախանա:

Սրան թողանք ըստե, գանք խաբար տանք էն խեղճ էրեխուցը:
էս շորանն ա՝ ամեն օր էրեխեն կտանի էն ծնած ուշաարի տա-
կը կդնի, ուշաարը կլիզի, ծիծ կտա, էլ եդ վե կունի կտանի տուն-
ըսենց կպահի ընշանք էրեխեն կդառնա մի տարեկան: Որ մի տա-
րեկան կըլնի, վե կունի, կտանի կքցի մի մութը օթախ, դուռը վրեն
կշինի, ընդե կպահի: Ըսենց անց կկենա թամամ օխտը տարի:

Մի օր իրիկունը էս շորանը իրա սուրուն աղաքն արած կգա
գեղը. էդ կնկա տան աղաքովը անց կկենա: Հենց էդ վախտը էդ
կնիկը իրա Գառն-էրեխու հեննա քուշի դռանը նստած կըլնի: Գա-
ռը սուրուի միջին իրա մորը կտենա, ալբիալը կվազի դպա մերը:
Խեղճ կնիկը կմնա մաթ էլած էդ Գառան վրեն մտիկ տալուն, լի
իմանա՝ էս ի՞նչ բաս ա: Նոր ըստե շորանը էդ կնկանը մին-մին
նաղլ կանի իրա արածը, թե բա չես ասի՝ ըսե՛նց, ըսե՛նց, ըսե՛նց
բան: Էն սհաթը կէթա էրեխեն պահած տեղիցը կհանի, կբերի
կտա նրան¹: Մերը իրա էրեխուն որ տենում ա, ուրախությունիցը
չի իմանում ինչ անի. խտրտում ա, պաշպշորում ա, ուրախ-ուրախ
տանում ա տուն:

Խեղճ էրեխեն օխտը տարի ըսկի արևի էրես չէր տեհե. չէր գի-
տա, թե աշխարհումը ի՞նչ կա, ի՞նչ չկա, մեռնիլ կա, ապրիլ կա:
Ըստոնք որ իմացավ՝ շատ տխրեց, դարտ արեց. միտք արեց գլուխ
առնի, էթա էն թավուր երկիր, որ մարդ ո՛նչ ծերանում ա, ո՛նչ
էլ մեռնում: Գնաց է՛ս դիհն ընկավ, սրա՛ն հարցրեց, նրա՛ն հարց-
րեց, վերջը որ շատ հարց ու փորձ արեց, ասեցին.—Ֆալաքի կուշտե
ո՛վ էթա, ընդե ո՛նչ կծերանա, ո՛նչ էլ կմեռնի:

«Բա՛ս որ ըտենց ա,—միտք արեց էս տղեն ինքն իրան,—ես
պտի էթամ Ֆալաքի կուշտը»:

Էկավ մորն ասեց: Խեղճ մերը շատ դեմ ընկավ, մղկտաց, որ
չէթա՝ չէլավ, տղեն անկաշ չարեց, ասեց.—Պտի էթամ, որ պտի

¹ Գրառման ձեռագրի սեագիր օրինակում այս բառի հայորդում է հետե-
յալ նախադասությունը. «է՛լ ինչ աչք պտե, որ դիմանա, է՛լ ինչ սիրտ պտե. որ
շմկտա»՝ էս մոտ ուրախությունը տեսնելու, որը ջնջված է Տ. նավասարդյանցի
ձեռքով (Մ. Կ.):

էթամ,— Տղեն ճամփի թաղարեք տեհալ, հեննեն մնաս բարով արեց, վե կացալ, ընկալ ճամփա:

էթալիս մօրն ասեց.— Ա՛յ մեր, սաղ քու տունը, դուռը, շեմը, շեմակալը ոսկի դառնա:

Ասելու բաշտան էն սհաթը սաղ տունը ոսկի կըլնի:

էդ տղեն ա՛ կէթա, կէթա, շատն ու քիչը աստոծ գիտա, մի օր, էրկու օր, իրեք օր, կհասնի մի մեծ ծովի դրաղ. կտենա անց կեանալու ճար-իլլաջ չկա: Կնստի ծովի դրաղին ուքուր-ուքուր լաց կըլնի: Մըն էլ ի՛նչ կտենա, ըհը՛: Ծովի միջիցը մի եքա Ձուկ դուս էկալ:

— Տղա՛,— հարցրեց Ձուկը,— խի՞ էս ըտենց ուքուր-ուքուր լաց ըլնում:

— Բա ի՛նչ անեմ,— ասում ա տղեն,— ուզում եմ էս ծովը անց կենամ, էթամ Ֆալաքի կուշտը, չեմ կարում. չեմ իմանում ի՛նչ անեմ:

— Բաս որ ըտենց ա,— ասում ա Ձուկը,— քեզ կանց կացնեմ ծովի էն էրեսը, համա որ հասնես Ֆալաքի կուշտը իմ դա՛րտն էլ նրան ա՛սա. ասա, որ ինձ ծովի ջանավարները շատ են շարչաբում, ինչիմիշ անում, թո՛ղ ասի տենամ՝ իմ ճարն ի՛նչ պտի ըլնի:

Ձուկը տղին կղնի միջքին, մի սհաթումը կհանի ծովի էն էրեսալ: Տղեն Ձկան հեննա մնաս բարով կանի, իրա ճամփեն կըրուի, կէթա:

Կէթա, կէթա, կէթա, շատն ու քիչը աստոծ գիտա, կհասնի մի ուրիշ ծովի դրաղ: Կտենա ըստե մի պառավ մի թաս ձեռին ծովի ջուրը կոճում ա:

— Էդ ի՛նչ ես անում, ա՛յ նանի,— հարցնում ա տղեն:

— Մովը ուզում եմ ցամաքացնեմ,— ասում ա պառավը,— որ ըստե թաղա քաղաք շինեմ, ես էլ էդ քաղաքի միջին մենծ դառնամ:

— Թահո՛ւ, էդ ծովը ե՞ր պտի կոճե՛ս, ցամաքացնե՛ս, որ ըստե քաղաք քցես, դու էլ միջին մենծ ըլնես:— Ասում ա, թողում էթում:

էթում ա, էթում տենում ա հրես մի կաղլագ մի շոր ծառի ծերի նստել ա:

— Բա՛րով կա՛ղլագ աղպեր,— կասի տղեն,— էդ ծառի ծերին խի՞ ես նստե:

— Նստե՛լ եմ,— կասի լազլագը,— որ ըստե քաղաք դառնա, ես էլ միջին մենծ ըլնեմ:

— Թահո՛ւ,— կասի տղեն,— ա՛շք պտի, որ տենա էդ չու, յաբանի տեղը քաղաք դառնա, որ դու էլ էդ քաղաքի միջին մենծ ըլնես:— Կասի, կտա, կանց կենա:

Կէթա, կէթա, կէթա, շատն ու քիչը աստոծ գիտա, գշեր-ցերեկ կէթա, մի օր, էրկու օր, մախլասի՝ մի շաբաթ կհասնի մի գեղ-կտենա, հրեա հանդումը, մի տղա իրա մորը մի եղան հեննա լծեք ա գութանիցը, վար ա անում:

Մեր ու տղա էս տղին որ կտենան, ամոթու շեն իմանա ի՛նչ անեն:

— Բար՛աջողում,— կասի տղեն դրանց:

— Բա՛րո՜վ, ասսու հազար բարին,— կասեն:— էդ ո՛ւր էս էթում,— կհարցնեն:

— Էթում եմ Ֆալաքի կուշտը,— կասի տղեն:

— Որ էթում ես Ֆալաքի կուշտը՝ ի՛նչ կըլնի իմ գանգատն էջ տեղ հասցնես: Սս,— կասի,— մի խեղճ ուրշպար մարդ եմ, Ֆալաքին իմ տեղակ աղաշանք արա՝ յա թող ինձ մի եզն էլ տա, որ կարենամ գութան լծեմ, վար անեմ, յա թե չէ էս մի եզն էլ թող առնի, որ իմ մորը ըսենց չարշարեմ:

— Ի՛նչ պտի ըլնի,— կասի տղեն,— քու դարտը Ֆալաքին կասեմ:— Կասի, կտա, կանց կենա:

Կէթա, կէթա, կէթա, շատն ու քիչը աստոծ գիտա, կհասնի մի ուրիշ ծովի դրաղ. կտենա մի մարդ էդ ծովի մեջտեղը նստել ա:

— Տղա՛, ո՛ւր ես էթում,— կհարցնի էդ մարդը:

— Էթում եմ Ֆալաքի կուշտը,— կասի տղեն:

— Տղա՛,— կասի էն մարդը,— որ էթում ես, գիտա՞ս, որ ըստե աշխարքի վերջն ա, արևի դուս գալու վախտը ամեն բան հալում ա. մե՛ղք ես, ջահել-ջիվան ես, ինձանից քեզ ամանաթ՝ արևի դուս գալու վախտը գետինը փորա, միջին տափ կաց, որ չհալես. եր մեր կմննի, նո՛ր դուս արի, գնա քու ճամփեն: Ֆալաքն էլ հրեն հա՛ էն սարի փեշին ա:

էս տղեն ա՝ ոնց որ էն մարդը ասել էր, ընենց էլ կանի. արևի դուս գալու վախտը կրքրի գետինը կփորի, կմննի մեջը, կկենա ընչանք արևը մեր կմննի, նոր ընդիան դուս կգա, կէթա իրա ճամփեն:

էդ ծովի զրազովը կէթա, կէթա, թամամ մի օր կէթա, կհասնի մի սարի, կտենա էդ սարի փեշին մի Ծեր գղզզված մարդ նստել ա, զավթարը աղանքին բաց արած դիր ա գրում:

էդ Ծեր մարդը տղին որ կտենա, կհարցնի.— Տղա՛, ո՞ւր ես էթում:

— Էթում եմ Ֆալաքի կուշտը,— կասի տղեն:

— Ֆալաքը հենց ես եմ,— կասի,— ա՛սա տենամ, ի՞նչ ես ուզում:

— Ֆալաքը սաղ ըլնի,— կասի տղեն,— լսել եմ քու կշտին մեռնիլ չկա, դրո՞ւստ ա:

— Հա՛, դրուստ ա, ո՛վ ըստե ապրի, ո՞նչ կմեռնի, ոնչ էլ. հազար տարի էլ կկենա, չի իմանա՝ ծերութիւնը ի՞նչ զագ ա:

— Բա՛ս որ ըտենց ա, ես քու կշտին կկենամ. զարո՞ւլ ես:

— Ղա՛րուլ եմ,— կասի Ֆալաքը,— խի՛ չեմ զարուլ. կենում ես՝ կա՛ց:

էս տղեն ա՝ մի քանի հազար տարի կացավ Ֆալաքի կշտին, ո՞նչ ծերանում էր, ո՞նչ էլ. ո՞նց որ էկել էր, ընենց էլ մնաց:

Համա իրա հերն ու մերը, իրա վաթանը ըսկի մտիցը չէր քցում: Մի օր էլ, որ շատ միտք արեց, միտք արեց. «Ջհա՛նդամը-գլոռը,— ասեց,— թե կմեռնեմ, հո՛ իմ վաթանումը կըլնի, մեռնեմ էլ, հորնը-մորս գերեզմանի կշտին կթաղեն. լավ էն ա՝ էլի վե կենամ էթամ մեր երկիրը»:

Օրեն մի օրը վե կկենա, կգա Ֆալաքին կասի.— Ֆալաքը սա՛ղ ըլնի, բո՛ւ ա ինչքամ քու կշտին կացա, հմի էլ ուզում եմ էթամ մեր երկիրը, ընդե ապրեմ. ի՞նչ կասես:

— Դու գիտաս,— կասի Ֆալաքը,— ուզում ես՝ գնա՛: Մեղքն ու վարձքը քու շլինքը՝

— Բաս որ ըտենց ա՝ կէթամ,— ասեց տղեն,— համա էրկու խնդիրք էլ ունեմ, շիլնի՞ ասեմ:

— Խի՞ շիլնի,— ասեց Ֆալաքը,— ա՛սա տենամ էդ էրկու խնդիրքդ ի՞նչ ա:

— Ֆալաքը սաղ ըլնի, քու կուշտը գալիս, էկա, էկա՝ մի ծովի ուստ էկա, էդ ծովի միջիցը մի Զուկ դուս էկավ, ինձ անցկացրեց ծովի էն զրազը. հարցրեց. ո՞ւր ես էթում,— ասեցի. «էթում եմ Ֆալաքի կուշտը»: Որ էթում ես,— ասեց,— ի՞նչ կըլնի իմ դարտն էլ նրան ասես, բալքի մի ճար անի. ծովի ջանավարնեշը ինձ շատ

են ինչիմիշ անում, քյոռլուղ տալի, մի Ֆալաքին հարցրա՛, տե՞ս իմ մեղքն ի՞նչ ա, որ էս ջանավարները ինձանից ձեռը շեն վեր ունում:

— Էդ Զկան գլխի միջին,— ասեց Ֆալաքը,— մի անգին քաբ կա. ո՛ր նրա գլուխը ճղես, էդ քարը հանես, ծովի ջանավարները էլ նրան ինչիմիշ շեն անի:

— Էդ հո՛ էդ. էկա, էկա, ճամփին մի գեղի ռաստ էկա, տեհա՛ հանդումը մի մարդ իրա մորը եզան հեննա լծել ա գութանիցը, վար ա անում: Էդ մարդը հարցրեց. ո՛ւր ես էթում: «Էթում եմ,— ասեցի,— Ֆալաքի կուշտը»: Որ էթում ես,— ասեց,— ինչ կըլնի իմ դարտն էլ Ֆալաքին ասես, յա թո՛ղ ինձ մի եզն էլ տա, որ վար անեմ, յա թե չէ՛ էս մի եզն էլ ինձանից առնի, որ խեղճ մորա լչարշարեմ:

— Էն մարդի դռան շեմքի տակին մենձ խազինա կա,— ասեց Ֆալաքը,— կէթաս կասես քանդի, հանի՛ հա՛մ իրա հմար եզ առնի, հա՛մ էլ մալ ու դովաթի տեր դառնա, գլուխը դինջ ապրի, ասսուն փառք տա:

Նոնա Ֆալաքը հանեց իրեք խնձոր տվեց տղին. թամբա՛հ արեց, որ լավ պահի, մարդի շտա, թե չէ իրա ախրը խեր լիլնի:

Էս տղեն ա՛ խնձորներն առավ, դրեց ծոցը, Ֆալաքին գլուխ տվեց, ընկավ ճամփա դպա իրանց երկիրը:

Էկավ, էկավ, էկավ, շատն ու քիչն աստոծ գիտա, մի օր, էրկու օր, իրեք օր, մախլասի՛ մի շաբաթ, հասավ էն գեղը, որ մի մարդ իրա մորը լծել էր գութանիցը, վար էր անում: Մտավ գեղը, հարցնելուն էն մարդին գտավ:

— Բար՛աջողում, ա՛ղպեր,— ասեց տղեն:

— Ա՛յ բարո՛ւ, ասսու հաղա՛ր բարին,— ասեց էն մարդը,— ամեն ճամփեդ սալա՛մաթ: Է՛, Ֆալաքին տեհ՛հար, խնդիրքս ասե՛ցիր, թե չէ:

— Տեհա, ո՛նց չէ, ասեցի:

— Բա ի՞նչ ասեց:

— Ասեց՝ նրանց դռան շեմքի տակին մենձ խազինա կա ֆորած, թող քանդեն, հանեն իրանց հմար եզն առնեն, հարստանան, մալ ու դովաթի տեր դառնան:

Էն մարդը էս որ լսում ա, ալբիալը բահն ու քլունգն առնում ա, իրանց դռան շեմ ու շեմակալը քանդում: Քանդում ա, քանդում

ա, տենում ա, ըհը, հրեա մի կարաս լիքը ոսկի ընդե ֆորած, հանում ա, ուրախանում, աշխարով մին ա ըլնում: Խեղճ մարդը չէր իմանում ո՞նց շնորհակալ ըլնի էդ տղիցը, որ նրա ձեռովը էդքամ խաղիկնի տեր դառան:

էդ տղեն ա՝ էս մարդի հեննա մնաս բարով ա անում, իրա ճամփեն բռնում, էթում: էթում ա, էթում ա, մի օր, էրկու օր, իրեք օր, հասնում ա էն կաղազի կուշտը: Հասնում ա ի՞նչ տենում՝ դորթ որ էն չոր, լեռ սարերը, ձորերը սաղ քաղաք ա դառն, էն կաղազն էլ էդ քաղաքի միջին մենծ ա էլն: Կմնա արմացած, թե էս շու, յարանի տեղը ո՞րդիան քաղաք բհամ էկավ, էդ կաղազն էլ էդ քաղաքի միջին մենծ դառավ: Ըստիան վեր ա կենում էթում էլ եդ իրա ճամփեն, էթում, հասնում ա էն պառավի կուշտը, որ ծովի դրաղին նստե, ջուրը կոճում էր: Տեհավ դրուստ որ էն պառավը սաղ ծովի ջուրը կոճել ա, ցամաքացրե, տեղն էլ մի մենծ քաղաք ա շինե, ինքն էլ ընդե մենծ դառն: Էս որ կտենա, էլի կմնա արմացած Ֆալաքի արարմունքների վրեն: Էլի կթողա, կէթա իրա ճամփեն: Կէթա, կէթա, շատն ու քիչն աստոծ գիտա, կհասնի էն ծովի դրաղը: Էն Ձուկը ավրիալը դուս ա գալի ջրի էրեսը:

— Բա՛րով, Ձուկ աղպեր,— ասում ա տղեն:

— Բա՛րով, աստու հաղա՛ր բարի,— ասում ա Ձուկը:— Իմ գանգատը տեղ հասցրի՞ր, թե չէ,— հարցնում ա Ձուկը:

— Հասցրի,— ասում ա,— Ֆալաքն ասեց. «Քու գլխի միջին մի անդին քար կա, որ էն քարը հանես, էլ ծովի ջանավարները քեզ ինչիմիշ չեն անի»:

Ձուկը էս որ կլսի, էն սհաթը քյալլեն բաց կանի, անգին քարը միջիցը կհանի, կտա տղին. եննա տղին կդնի միջքին, կտանի կանցկացնի ծովի էն էրեսը:

Տղեն ըստե Ձկան հեննա մնաս բարով կանի, կընկնի ճամփա դպա իրանց երկիրը: Կէթա, կէթա, կէթա՝ մի օր, էրկու օր, իրեք օր, կհասնի իրանց գեղը, կմննի գեղը, է՛ս դիհը ման կգա, է՛ն դիհը ման կգա, դե՛ս կէթա, դե՛ն կէթա, սրա՛ն, նրա՛ն կհարցնի, իրանց տունը լի գտնի:

Վերջը որ շատ ման կգա, մի ծեր մարդ ուստ կգա, մոտ կէթա սրան, կհարցնի.— Բա՛րի, էս գեղում ոսկե տուն կար, ո՞ւր ա:

— Ա՛յ որդի,— կասի էդ ծեր մարդը,— էդ ոսկե տունը ըսկի իմ պապերը չեն տեհե, ես ո՞րդիան տենալի: Մենակ հեքաթներում

լսել եմ, որ ըստե՛ն մի տուն ա էլե՛՛ սա՛ղ ոսկուց, սրանից սավայի էլ զադից խաբար չեմ:

Էդ տղեն մի քանի վախտ մնաց իրանց գեղումը, շատ հարց ու փորձ արեց, համա իրանց տանիցը մի դրուստ ջուղաը չիմացավ. վերջը միտք արեց՝ էլի էթա Ֆալաքի կուշտը, ընդե՛ն ապրի: Ծամփի թաղարեք տեհավ, վե՛ն կացավ փոր-փոշման, դառը-տխուր ընկավ ճամփա:

Գնաց, գնաց, շատն ու քիչն աստոծ գիտա, հասավ էն ծովի ղրաղը: Ծովիցը էլի էն Ձուկը դուա էկավ, տղին անցկացրեց սաղ-սալամաթ ծովի էն էրեսը:

Էս տղեն ա՛՛ կէթա, կէթա, կհասնի էն պառավի քաղաքը: Կտենա էն պառավը է՛ն օրին ա, է՛ն օրին ա, որ էլ չէլած, էնքա՛մ ա պառավե՛ն, էնքա՛մ ա ձեռից-ոտից ընկե՛ն, որ էլ չի կարում տեղիցը ժաժ գա, հենց միալար գոռում ա.— Ա՛ստոծ սիրողը ինձ մի զթալ ջուր տա, ես մեռա՛, էրվե՛ցի, փոթոթվե՛ցի:

Էն սհաթը տղեն ջիբիցը մի Անմահական խնձոր ա հանում, տալի պառավին: Պառավը ուտելու բաշտան ջահելանում ա, ըլնում տասնըհինգ տարեկան աղջիկ, էն դիհը կաննում: Տղեն թողում ա ըստե՛ն, իրա ճամփեն բռնում, էթում: էթում ա, էթում ա, էթում ա հասնում ա էն Լազլագի քաղաքը: Տենում ա Լազլագը էնքա՛մ ա ծերացե՛ն, որ ծառիցը վեր ա ընկե՛ն, մի թեւը կոտրել ա, վրեն ուժ չկա, որ վե՛ն կենա, եննա մի հանքի ծվում ա.— Ա՛ման, ա՛ստոծ սիրուն, ես մե՛ռա, մի կում ջո՛ւր:

Տղեն էս որ տենում ա, էլի ջիբիցը մի Անմահական խնձոր ա հանում, տալի Լազլագին: Ուտելու բաշտան Լազլագը ըլնում ա մի նոր ձվից դուա էկած Լազլագի ճուտ: Տղեն Լազլագին թողում ա, իրա ճամփեն բռնում, էթում:

Էթում ա, էթում, շատն ու քիչն աստոծ գիտա, հասնում ա էն մեր ու տղի կուշտը, որ հանդումը վար ին անում. տենում ա նրանք էնքա՛մ են ծերացե՛ն, էնքա՛մ են ծերացե՛ն, որ տեղնեթիցը չեն կարում ժաժ գա, հենց միալար գոռում են.— Ա՛ստոծ սիրողը մեզ մի կաթ ջուր տա, մենք մե՛ռանք, էրվե՛ցինք:

Տղեն էս որ տենում ա, սիրտը շատ ա մոմռում. ջիբիցը հանում ա մնացած խնձորն էլ, տապակ անում, տալի նրանց, որ բուտեն: Ուտելու բաշտան մեր ու տղա ջահելանում են, ըլնում ոնց

որ մորեն մին: Տղեն էլ է՛ն սհաթը ըստե վեր ա ընկնում, ֆողին
տալի: Ընդուր էր Զալաքը ասե. «Խնձորները ուրշի շտաս, թե չէ
ախրդ խեր չի՛լնի»: Ղո՛րթ որ, ընենց էլ էլավ:

Աստանից իրեք խնձոր վեր ընկավ, մինն՝ ասողին, մինը՝ ասիլ
ավողին, մինն էլ՝ անկաշ դնողին:

